

ת"פ 62711/07/18 - מדינת ישראל נגד חברת נמל אשדוד בע"מ, מור מוריס

בית משפט השלום בקריית גת

18 נובמבר 2019

ת"פ 62711-07-18 מדינת ישראל נ' חברת נמל אשדוד בע"מ ואח'

בפני כב' השופט משה הולצמן

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד שגיא סיון ואח'

נגד

הנאשמת

1. חברת נמל אשדוד בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד אריה ניגר ו/או אבישי שדה ואח'

2. מור מוריס (ניתן פסק דין)

גזר דין

1. הנאשמת 1, חברת נמל אשדוד בע"מ (להלן: "**הנאשמת**"), הורשעה בעבירה של אי דיווח על זיהום מי הים בשל דליפה של כמאה וחמישים ליטר שמן מספינה גוררת ("שמשון"), לפי סעיפים 46א', 49, 50, ו-52 לתקנות מניעת זיהום מי הים בשמן (ביצוע אמנה), התשמ"ז-1987 (להלן: "**התקנות**").

דליפת השמן לים אירעה בתאריך 2.7.2017, בשעת לילה מאוחרת, כשישה מיילים ימיים מנמל אשדוד, כאשר הספינה הייתה בדרכה לנמל חיפה ומדחפיה הסתבכו בחבלים של חוות דיג.

עיקרי טענות הצדדים

2. בא כוחה של המאשימה הפנה בטיעוניו לפסיקתו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעבירות של אי רישום בפנקס שמן בהתאם לקביעת התקנות בעניין זה (עפ"ג (מחוזי חיפה) (בדיון מאוחד) 1022-09-17 מדינת ישראל נ' RIVER THAMES SHIPPING LTD; עפ"ג 1027-09-17 מדינת ישראל נ' FER SHIPPING OG DENIZCILIK SANYIVE TICARET A.S, עפ"ג 1035-09-17 מדינת ישראל נ' COMPANY LTD; עפ"ג 21.12.2017), וציין שמתחמי הענישה בעבירה זו הינם גבוהים מאלה שניתן לייחס לעבירה הנדונה, אך יש לשים לב לחשיבות שבית המשפט ייחס לחובת הרישום בפנקסי השמן על מנת לאפשר את בחינתם על ידי הרשויות כחלק מהמאמץ להקטין את זיהום מי הים.

עוד טען, בעיקרי הדברים, שניתן ללמוד על החשיבות הטמונה שבחובת הדיווח מעולמות תוכן אחרים, כגון אי דיווח לרשויות המס. ולא ניתן להגיש כתב אישום כנגד הנאשמת בעבירות של זיהום מי הים בשל דליפת שמן, אך יש לשים לב למתחמי הענישה הגבוהים הנוהגים בעבירות מסוג זה.

באשר למתחם העונש ההולם בא כוחה של המאשימה סבר שהוא נע בין הסך של 7,000 ₪ לבין הסכום המרבי הקבוע בדיון, בסך של 14,400 ₪, ולטעמו יש להעמידו על סכום הקנס המרבי, ולהתחייבות כספית למניעת

הישנותה של העבירה בסכום הולם, בשים לב לחומרת הפגיעה באינטרס הציבורי, היותה של הנאשמת התאגיד העיקרי וזאת במובחן מנושאי תפקידים כגון הקברניט, ועברה הפלילי של הנאשמת, בשים לב להרשעתה בדיון בשל הזרמת שפכים ממקור יבשתי לים ללא היתר (ת"פ 982-07 (שלום אשדוד) מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמל אשדוד בע"מ 26.3.2009), והרשעה נוספת בגין הזרמת פסולת או שפכים לים בלא היתר בהתאם לסעיף 6(א)(1) לחוק למניעת זיהום ים ממקורות יבשתיים, התשמ"ח-1988, ועבירה נוספת של לכלוך ברשות הרבים באופן ובנסיבות מחמירות שכתוצאה מהם נגרם או עלול להיגרם נזק או זיהום ממשי של הסביבה לפי סעיפים 13(ב)(1) ו-13(ג)(2) בצרף לסעיף 4(א) לחוק שמירת הניקיון (ת"פ 10221-06-13, ת"פ 13613-05-12 (שלום אשקלון) מדינת ישראל נ' חברת נמל אשדוד בע"מ (1.1.2014)(מוצגים מב/1 ו- מב/2);

עוד טען שהנאשמת לא נטלה אחריות על העבירות הנדונות וזאת במובחן מעניינו של הנאשם 1, מוריס מור.

3. בא כוחה של הנאשמת טען, בעיקרי הדברים, שיש להעמיד את העונש על הגבול התחתון של מתחם העונש ההולם, והכוונה לעונש הצופה פני עתיד; אין מקום בנסיבות העניין ובשים לב למקובל במשפט הפלילי לגזור על הנאשמת את הקנס המרבי; יש מקום לערוך אבחנה בין עבירה של זיהום מי הים לבין עבירה של אי דיווח כבעניינו; לא הובאו ראיות לגבי האפשרות המעשית להכיל, למנוע או לצמצם את הזיהום כתוצאה מדליפת השמן, והמדובר בזיהום זניח; העבירה בוצעה שלא בזדון, או על מנת להפיק רווח כלכלי; לא נדרשו פעולות לניקוי הזיהום; יש ליתן משקל ראוי להעדר תקדים של הגשת כתב אישום בשל עבירה של העדר דיווח לפי התקנות (והפנה ל-רע"פ 302/17 הלנה שרעבי נ' הוועדה מקומית לתכנון ובנייה קריות, 19.9.2017); מתחמי העונש לעניין עבירה של אי תיעוד בפנקס השמן אינה רלבנטית לעניינו בשים לב לשיעורי הקנסות השונים שנקבעו בדיון; בעלי התפקידים אצל הנאשמת שיתפו פעולה באופן מלא עם גורמי החקירה, וכתב האישום נסמך בעיקרו על חקירתם והמסמכים שמסרו; המקרה התגלה בעקבות דיווח של בעל תפקיד אצל המאשימה; הנאשמת נדרשה לניהול הליך של הוכחות אך ויתרה על העדת העדים תוך חסכון בזמן שיפוטי; הנאשמת הינה חברה ממשלתית ויש למקד את האכיפה על נושאי משרה שסרחו; על הנאשם 1 ניתן פסק דין ללא הרשעה ופיצוי כספי לקרן למניעת זיהום מי-ים; הנאשמת הורשעה לפני מספר שנים ואין בהן כדי להעיד על דפוס התנהלותה בשנים האחרונות.

מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן

4. החובה לדווח על נזילת שמן לים, שעוגנה בתקנות, הינה חלק בלתי נפרד מהחקיקה העוסקת בשמירה על איכות הסביבה, שתכליתה נקיטת אמצעים על מנת למנוע מלכתחילה את זיהום מי הים בחומרים מזהמים, ונקיטת אמצעים להכלת הזיהום לאחר היווצרותו על מנת לנטרל את הזיהום והשלכותיו על מי הים והסביבה הימית.

בהלכה הפסוקה נקבע לא אחת לגבי החשיבות הרבה בשמירה על איכות הסביבה.

"האדם הוא חלק מסביבתו. הוא מקיים עם סביבתו יחסי גומלין. הוא משפיע על סביבתו והוא מושפע ממנה. הקרקע, המים, האוויר הם היסודות לקיום האנושי. במסגרתם "מנהלים הפרט והחברה את כל מעגל חייהם" (השופט אור בבג"ץ 244/00 עמותת שיח חדש, למען השיח הדמוקרטי נ' שר התשתיות הלאומיות [1], בעמ' 62). הם הבסיס לקיום הפיזי. הם הבסיס לקיום הרוחני.

איכות החיים נקבעת על-פי איכות הסביבה. אם לא נשמור על הסביבה, הסביבה לא תשמור עלינו. מכאן החשיבות הרבה- לכל פרט ופרט ולחברה ככלל - בשמירה על איכותה של הסביבה שבה מתנהלים חיינו."

בג"ץ 4128/02 אדם טבע ודין- אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש-ממשלת ישראל. פסקה 10. 16.3.2004.

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה שיש בעבירות הגורמות לנזק לסביבה, ועל חובתנו, כחברה וכבני-תרבות, להקפיד ולשמור על נקינות, חוסנה ושלמותה של הסביבה בה אנו חיים"

רע"פ 362/13 עלי חסן גמיל נ' מדינת ישראל. פסקה 18. 27.08.2013.

"בית-משפט זה עמד בעבר על הנזק הרב העלול להיגרם לכלל החברה בשל ביצוע עבירות הנוגעות לפגיעה באיכות הסביבה הצורך החברתי הגובר בשמירה על משאבי הטבע ההולכים ומתדלדלים וההכרה בנזק שנגרם לכלל הציבור בשל זיהום הטבע והסביבה, חייבה את המחוקק לקבוע רמת ענישה משמעותית לעוברים עבירות אלו, ואת בית-המשפט בתורו לנקוט מדיניות ענישה מחמירה כלפי אותם עבריינים (ראו, רע"פ 244/96 כים ניר ניהול שירותי תעופה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 529)"

רע"פ 1223/07 סח עלי מורשד נ' מדינת ישראל המשרד לאיכות הסביבה. פסקה 4. 12.02.2007

5. בענייננו, הנאשמת, במעמדה כבעלת הספינה, לא דיווחה על דליפה של כ-150 ליטר שמן למי הים לגורמים הרלבנטיים, תחנת התקשורת החופית (RCC HAIFA - Rescue Coordination Center), הרספ"ן והמשרד לאיכות הסביבה, מיד לאחר האירוע, כמתחייב מנסיבות העניין ועל פי הדין הרלבנטי, והדיווח נעשה בחלוף כשבועיים ממועד התאונה.

הדיווח על נזילת שמן לים צריך להיעשות בסמוך ככל הניתן להתרחשות האירוע, כך על פי הרציונל המונח ביסוד הדין הרלבנטי (התקנות ופקודת מניעת זיהום מי-ים בשמן [נוסח חדש], תש"ם-1980), ועל פי לשונו המפורשת של סעיף 46א' לתקנות, **"קברניט כלי שיט, בעלו, סוכנו או אדם אחר האחראי לכלי שיט אשר ממנו נשפך או עלול להישפך שמן לים, או המבחין בשמן שנשפך או עלול להישפך לים בסביבת כלי שיט, ידווח מיד בליווי פרטים רבים ככל האפשר בהתאם להוראות המפורטות להלן..."** (הדגשה לא במקור- מ.ה.).

ביצוע הדיווח בסמוך ככל הניתן לאירוע נועד, בין היתר, על מנת לאפשר לגורמים הרלבנטיים לשקול את האפשרות לנקוט באמצעים על מנת לנסות ולהכיל את הזיהום, ובענייננו כתם השמן שנצפה בסמוך לספינה בשעות הבוקר המוקדמות, על מנת למנוע או להקטין את זיהום מי הים בשמן, עד כמה שהדבר ניתן בנסיבות העניין.

למעלה מהצורך אציין שחובת הדיווח האמורה עומדת בפני עצמה, בהתאם להוראות שנקבעו לעניין זה

בתקנות, וקיומה אינו מותנה בשיקול דעתם של אותם הגורמים שעליהם היא חלה.

6. בנסיבות העניין, ובשים לב לקביעות שנעשו בהלכה הפסוקה באשר לחשיבות השמירה על איכות הסביבה, ובכלל זה לגבי זיהום מי הים, יש לקבוע כי מידת הפגיעה שנגרמה על ידי הנאשמת באינטרס הציבורי המוגן הינה בשיעור ניכר.

מדיניות הענישה

7. נראה שאין מחלוקת בין באי כוח הצדדים שזו הפעם הראשונה שהמאשימה מצאה לנכון לנקוט בהליך פלילי בשל עבירה של אי דיווח על דליפת שמן למי הים, ומשכך לא ניתן להתחקות אחר מדיניות הענישה הנוהגת בפסיקת בתי המשפט לגבי העבירה הנדונה.

נסיבות ביצוע העבירה

8. ביום 2.7.2017 הספינה יצאה להפלגה מנמל אשדוד לנמל חיפה, התקרבה יתר על המידה לחווה לגידול דגים, וכתוצאה מכך להבי המדחפים הסתבכו בחבלים של חוות הדגים. בשל העומס והלחץ שהופעל על המדחפים נגרמה פגיעה במערכת אטימת השמן של המדחף השמאלי, וכ-150 ליטר של שמן דלפו לים.

בהכרעת הדין נקבע שכל הגורמים המעורבים, ובכללם הנאשם 1, מוריס מור, ידעו היטב שעליהם לדווח על האירוע, אלא שלא נמסר דיווח לתחנת התקשורת החופית RCC HAIFA ולגורמים הרלבנטיים ברספ"ן ובמשרד להגנת הסביבה, והדיווח הראשון בעניין זה נעשה ביום 13.7.2013.

הנאשם 1, מוריס מור, שניהל את "חדר המצב" וריכז את הטיפול בתאונה, הודיע לרב חובל הספינה בעת קרות התאונה, אופיר בר, שהוא ידווח על התאונה לגורמים הרלבנטיים, אך כאמור הדבר לא נעשה בפרק זמן סביר ובאופן המתיישב עם הרציונל העומד ביסוד חובת הדיווח לפי התקנות.

הדיווח נמסר על ידי רב החובל איציק שגב למפקח קודוביצקי ביחידה הארצית להגנת הסביבה הימית, כשבועיים לאחר האירוע, לפי בקשתו של רב החובל דן גור, שעלה על הגוררת והוביל אותה לנמל חיפה לאחר התאונה, ולטענתו דליפת השמן הוסתרה ממנו (ת/38).

9. הנאשמת טענה שלא הובאו ראיות לגבי האפשרות להכיל את הזיהום ומניעתו, או לגבי הקטנת היקף הנזק, ונטען שהדליפה אירעה כתוצאה מתאונה ולא מחמת זדון או לצורך טובת הנאה כלכלית, אך לא מצאתי לנכון לייחס משקל של ממש לטענות אלה.

מחקירתו של הנאשם 1 עולה שניתן להסתייע בשירותיה של חברת "דנקור" לצורך נטרול הזיהום במי הים, אך הוא לא מצא לנכון להודיע לה על כך מכיוון שהניח שכתם השמן ייסחף לכיוון צפון ולא ניתן יהיה לטפל בו (ת/26, ע' 2, ש' 45-53).

למעלה מהצורך אציין שהערכתו של הנאשם 1 לגבי ההיתכנות לטפל ביעילות בכתם השמן אינה מהווה טעם המצדיק אי דיווח לגורמים הרלבנטיים, ולא ניתן לשלול את האפשרות שאלה היו פועלים באופן שונה.

מעבר לכך, בהעדר דיווח לגבי דליפת השמן, בסמוך למועד התרחשות האירוע, ומכיוון שלא הועמדה בפני גורמי האכיפה אפשרות של ממש לבחון את הזיהום מקרוב ולשקול את דרכי הטיפול בו, סבורני שלא ניתן לבוא

למאשימה בטרוניה על אי הצגת ראיות בסוגיה זו.

חובת הדיווח חלה כל אימת שאירעה דליפת שמן למי הים, בכפוף לאמור בתקנות, וסבורני שאין מקום לייחס משקל של ממש לכך שהדליפה בעניינו אירעה בשל תאונה, או שלא הייתה בצדה טובת הנאה כלכלית, בשים לב לחובה שהופרה, וככל שהדברים נוגעים למידת החומרה שיש לייחס לכך.

10. בשים לב לנסיבות העניין סבורני שלא ניתן להקל ראש בחומרתו של האירוע הנדון, מה גם שנוצר הרושם שנעשה ניסיון על ידי חלק מהמעורבים להסתיר את דליפת השמן מהגורמים האמונים על שמירת הסביבה.

מתחם העונש ההולם

11. סכום הקנס המרבי בגין עבירת אי הדיווח עומד על סך של 14,400 ₪, וזאת בשים לב לקביעת סעיף 52(א) לתקנות וסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כפי שצוין לעיל, המאשימה, באמצעות בא כוחה, טענה שיש להעמיד את מתחם העונש ההולם בין 7,000 ₪ ל-14,400 ₪, וביקשה לגזור על הנאשמת את הקנס המרבי, והתחייבות בסכום הולם למניעת הישנות העבירות שבגין הורשעה בהליך זה.

12. לגבי מידת החומרה שיש לייחס לנאשמת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה התייחסתי בהרחבה בהכרעת הדין וכפי שפורט לעיל.

13. סבורני שלא ניתן להשליך ממתחמי הענישה שנקבעו לגבי עבירה של החזקה ורישום בפנקס שמן לבין עבירת הדיווח על דליפת שמן, למרות שעבירות אלה חולקות רציונל משותף של חובת דיווח שמטרתה להגביר את האכיפה הנוגעת לשמירת הסביבה הימית, וזאת בשים לב לפער הניכר בסכומי הקנסות שנקבעו לעבירות אלה (סעיפים 52(א) ו-5(ב) לתקנות וסעיף 5(ד) פקודת מניעת זיהום מי-ים בשמן [נוסח חדש], תש"ם-1980).

14. הנאשמת טענה שיש למקד את האכיפה באותם נושאי משרה שלא דיווחו על דליפת השמן אלא שאין בידי לקבל את הטענה. האחריות העיקרית לעבירה הנדונה חלה על הנאשמת במעמדה כבעלת הספינה, וכמי שהייתה אמורה להטמיע ולאכוף את הוראות הדין על נושאי המשרה ובעלי התפקידים בשירותה (ראו- סעיפים 49, 50(א) ו-5(ב) לתקנות).

מכל מקום, לא נטען שהנאשמת נקטה באמצעים נאותים על מנת למנוע את העבירה הנדונה, ולא הוצגו ראיות בעניין זה.

15. הנאשמת טענה שיש להעמיד את הגבול התחתון של מתחם הענישה על התחייבות בלבד ובהתאם לכך לגזור את עונשה של הנאשמת, אך סבורני שלאור החומרה הגלומה בנסיבות העבירה יש מקום להידרש במסגרת מתחם הענישה לקנס כספי שבצדו התחייבות בסכום הולם.

16. מהמקובץ לעיל סבורני שיש להעמיד את מתחם עונש הקנס ההולם על הטווח שבין 7,000 ₪ לבין 14,400 ₪, והתחייבות תעמוד על כפל הסכומים.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

עמוד 5

17. הנאשמת הורשעה בשל הזרמת שפכים ופסולת לים בשנים 2009 ו-2014, כפי שצוין לעיל, ויש ליחס לכך את המשקל הראוי, ועם זאת הדעת נותנת, כך לפי השכל הישר, כי בשים לב להיקף פעילותה הנרחבת של הנאשמת, המפעילה את אחד משלושת הנמלים העיקריים המשמשים שער כניסה למדינה דרך הים, היקף ההרשעות אינו מצביע בהכרח על דפוס פעולה המאפיין בדרך כלל את התנהלותה.

18. הנאשמת עמדה על ניהול ההליך המשפטי, ובכלל זה על שמיעת הראיות, אם כי הסכימה להגשת חומר הראיות ללא העדת עדים ובכך חסכה זמן שיפוטי יקר.

19. הנאשמת העמידה את הנאשם 1 להליך משמעותי, כפי שעולה מדברי באי כוח הצדדים בפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2018, וסבורני שניתן לראות בכך מאמץ לאכוף את הדין הרלבנטי על הנאשם 1, במעמדו כרב חובל ונושא משרה ניהולית אצלה, ויכול שיש לזקוף זאת לזכותה של הנאשמת.

עם זאת, לא הוצגו בפניי מסמכים לגבי ההליך המשמעותי, או תוצאותיו, ולגבי הצעדים שננקטו על ידי הנאשמת- ככל שננקטו- בהיבט המערכתי על מנת להטמיע את הוראות הדין לצורך מניעת הישנותה של העבירה, ולא ברור, אפוא, עד כמה הופנמו לקחים מהאירוע הנדון.

אכיפה בדרגות והדרגתיות בענישה

20. הנאשמת טענה לאכיפה בדרגות אלא שטענה זו נדחתה על ידי בהכרעת הדין, ויש לשים לב לקביעת ההלכה הפסוקה לפיה טענה זו לא תשמע על ידי מי שננקטו בעניינו הליכי אכיפה לראשונה, או לאחר תקופה של העדר אכיפה, על מנת שלא תסוכל אכיפת הדין.

"בהקשר זה אוסיף כי אם מתחילים באכיפה לאחר תקופה של חדלון באכיפה- מי שמועמד לדין לראשונה על פי המדיניות החדשה איננו יכול לטעון להגנה מן הצדק כדי ביטול האישום, שכן אם טענה זו תתקבל- תת האכיפה תימשך ותונצח..."

רע"פ 302/17 הלנה שרעבי נ' הוועדה מקומית לתכנון ובניה קריות, פסקה 19, 19.9.2017.

21. סבורני שיש להביא בחשבון, לעניין קביעת העונש, שטרם ננקטו הליכים פליליים בגין העבירה הנדונה ויש לתת משקל ראוי לעקרון ההדרגתיות בענישה, כפי שנקבע לא אחת בהלכה הפסוקה.

"... הסוגיה של רף הענישה בעבירה שבפנינו טרם נדונה בפני בית משפט זה, לגופה. עם זאת, המגמה לפיה יש מקום לגישה מחמירה, המוצאת ביטוי גם בהטלתם של עונשי מאסר בפועל בכל הנוגע לעבריינות כלכלית עמדה נגד עיניו של בית המשפט בהקשרים רבים ומגוונים. ... אכן, חרף עמדה עקרונית זו, טרם הושת מאסר בפועל על מי שהורשעו בביצוע העבירה של שימוש במידע פנים בידיו איש פנים. אל לנו להיקלע ל"מעגל שוטה" בשל כך, על יסוד גישה שתתריע תמיד כנגד החלתה של גישה ראויה בפעם הראשונה. כל זאת, בצד המודעות לכך שהעלאתו של רף הענישה צריכה להתבצע בהדרגה..."

ע"פ 6020/12 מדינת ישראל נ' אייל עדן, פסקאות 22-23, 29.4.2013. ראו גם- ע"פ

3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, 29.6.2015; ע"פ 707-14 פלוני נ' מדינת ישראל, 6.7.2015.

"... יש לתת משקל לעיקרון ההדרגתיות בענישה. ככל שאכן אין עדיין פסיקה ענפה בתחום, וככל שמאמצי האכיפה בעת הנוכחית מביאים לכך שרק עתה נחשפים אנו לכתבי אישום בכל הנוגע לעבירות הקשורות לפנקסי השמן- הדבר מחייב החמרה הדרגתית, אף משיקולי הרתעה. האמור מהווה נדבך נוסף במסקנה לפיה אין מקום להתערב בעונשים שנקבעו במקרים דנן, ויש ליישם את עיקרי פסק דין זה במקרים עתידיים..."

עפ"ג (מחוזי חיפה) 1022-09-17 מדינת ישראל נ' RIVER THAMES SHIPPING LTD, פסקה 38, 21.12.2017.

22. לאור האמור לעיל, וחרף החומרה הגלומה בנסיבות ביצוע העבירה, סבורני שאין מקום להשית על הנאשמת את סכום הקנס המרבי.

גזירת העונש

23. לאחר ששקלתי את כלל נסיבות העניין, בהינתן האיוון הראוי בין נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה לבין העונש ההולם, ובשים לב להדרגתיות המתבקשת בענישה, מצאתי לנכון לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים-

א. תשלום קנס בסך של 10,000 ₪.

הנאשמת תשלם את הקנס לקרן למניעת זיהום מי- ים בתוך 30 יום ממועד מתן גזר הדין.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות עצמית על מנת להבטיח את מניעת הישנות העבירות בגין הורשעה בהליך זה בסך של 20,000 ₪, למשך שלוש שנים ממועד מתן גזר הדין.

הנאשמת תחתום על ההתחייבות בתוך 10 ימים ממועד מתן גזר הדין.

המזכירות מתבקשת להודיע ככל שההתחייבות לא תופקד במועד שנקבע.

24. **ערעור בזכות ניתן להגיש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע בתוך 45 ימים.**

25. המזכירות מתבקשת לסגור את התיק ברישומיה.

ניתנה היום, כ' חשוון תש"פ, 18 נובמבר 2019, במעמד באי כוח הצדדים.